

Judas' Bref.

Inledning.

Judas med tillnamnet Laddeus eller Lebheus, Mark. 3: 18. Matt. 10: 3, var en af de tolf apostlarna, son af Alfeus och en broder till Jakob den yngre, Je v. 1. Luk. 6: 16. Ap. G. 1: 13, och var med vår frälsare nära besläktad. Matt. 13: 55. Detta bref står i nära sammanhang med 2 Petr. kap. 2 och är särstildt rigtadt emot de farliga willfarelser och förförelser, hvarmed falske lärare och ledare sökte bortföra kristna ifrån öfwerherden Kristus. Det är obefant när detta bref blef skrifwet, dock har det efter all sannolikhet blifwit författadt senare än Pauli och Petri bref. Till följe af den stora warsamhet, som apostlarna instyrkt i församlingarne, att icke utan fullgiltiga bewis antaga någon skrift såsom apostoliskt eller af Guds Ande ingifwen och af apostlarna godkänd, rådde i början någon owisshet om detta brefs äkthet, till de församlingarne hunno göra sig förwissjade derom, och följaktligen är det en af de skrifter i nya testamentet, som blifwit kallade Antilegomena eller motlagda. Men det blef dock allmänt antaget, och det starkaste bewiset för brefskets äkthet är de apostoliska kraft, ande och innehåll. Den utmärkte Origenes kallar det apostoliskt.

Helsning. Warning för falske lärare och uppmaning till sakhets i tron.

Judas, Jesu Kristi tjenare och Jakobs broder, till de kallade, som äro älskade i Gud Fader och åt Jesus Kristus bevarade.

J sin härliga öfwerstepresterliga bön beder Jesus för de sina: Helige Fader, bewara dem i ditt namn... helga dem i din sanning. Joh. 17: 11, 17, 20. Denna bön uppfylles på dem, som lefwa i Kristus, de äro i Fadren älskade, af Sonen helgade och åt honom behållne i tron och förwarade såsom hans dyrköpta egendom. Mal. 3: 17.

2 Barmhertighet och frid och kärlek föröfke sig hos eder!

Barmhertighetens, fridens och kärlekens fördel tillbringas de troende, och i denna önskan ligger löftet från Herren, att så skall ske. Denna fördel behöfves i synnerhet i swära pröfnings-tider. Se 1 Tim. 1: 2. 2 Petr. 1: 2.

3 Mina älskade, då jag med all iswer tagit mig före att skrifa till eder rörande vår gemensamma frälsning, har jag ansett nödigt att genom skrifwelsen uppmana eder att kämpa för den tro, som en gång för alla blifwit öfwerlemnad åt de heliga.

Då Judas nu wille skrifa till den kristna församlingen med stor innerlig angelägenhet, ansåg han det för allra nödwändigast att förmana dem till ståndaktig kamp emot alla willfarelser och till att förblifwa stadiga wid den rena evangeliska lära och den tro, som Herren sjelf hade gifwit dem genom sanningens oförfalskade ord. 1 Petr. 2: 2. Jak. 1: 18.

4 Ty några menniskor hafwa insmugit sig, som för länge sedan blifwit förut uppskrifna till denna dom, ogudaktiga, som förwända vår Guds nåd till lössaktighet och förneka Gud, den ende herstaren, och vår Herre, Jesus Kristus.

Se Matt. 13: 25. Joh. 10: 1-17. 3 2 Tim. kap. 3 och på många ställen i skriften talas om det straff, som skall öfwergå alla willoandar och föröfware. I Moses' lag äro stränga domar öfwer alla föröfware uttalade. Och sjelfwa willfarelsen och den andeliga blindheten är ett straff för dem, som icke wilja emottaga och tro sanningen, 2 Tesl. 2: 10, 11. Alla, som förögifwa en falsk evangeliskt frihet, såsom om man kunde wara en rätt troende kristen och ändå lefwa i någon synd, förwända Guds nåd till lössaktighet. De wilja icke hafwa Gud och Herren Jesus till sin Gud, Herre och konung. Synden är menniskans herre, så länge hon tjänar henne; ty den som gör synden är syndens träl.

5 Men jag wil påminna eder, som redan en gång fått känedom om allt,

att Herren, sedan han hade frälst sitt folk ur Egyptens land, derefter förgjorde dem som icke trodde. 4 Mos. 14: 27 f. Ps. 106: 26 f. Ebr. 3: 17 f.

J weten, huru det gick med Israels folk och huru det i önen blef straffadt för sina lynder. Det är icke nog dermed, att J hafwen börjat waudringen till det himmelska Kanaan, utan det är nödwändigt att blifwa stadige i tron och wandra i ljuset i rättfärdighet och helighet, ty eljest måsten J förgås på wägen. Se Ebr. 3: 6—19. 1 Kor. 10: 5. Ebr. 4: 1, 2. Ps. 106: 24—26.

6 Och de änglar, som icke behöllö sitt furstaböme, utan öfwergåfwo sitt eget hem, dem har han med ewiga böjor i mörker förwarat till den stora dagens dom; 2 Petr. 2: 4.

Deßa änglar wille upphöja sig sjelfwa till ännu större magt och härlighet, än staparen hade gifwit dem, och derigenom förlorade de sitt furstaböme och sitt himmelska hem. Se Joh. 8: 44. 2 Petr. 2: 4.

7 såsom Sodom och Gomorra och städerna der omkring, hwilka på lika sätt som deßa öfswade förlefnad och gingo efter främmande kött, föreligga, genom det straff de undergått, såsom ett exempel på en ewig eld.

1 Mos. 19: 1 f. 2 Petr. 2: 6.

Se 1 Mos. 19: 2. 2 Petr. 2: 6. Om främmande kött, se Rom. 1: 26, 27. Den eldåd, som öfwerigick Sodom och Gomorra, är på wißt sätt ännu lyndbar, ty det döda hafwet och den ödbliga trakten beromkring har utseende af en uppbörd merlb, en swart brand, likasom ett lyndbart tecken till det egentliga straff, som öfwerigick och öfwerigår de ogudaktiga mennistorna. Jemför Ef. 66: 24.

8 På samma sätt göra nu äfwen deßa drömmare: köttet bestimta de, herradömet förkasta de, och härligheterna smäda de. 2 Petr. 2: 10.

Då deßa ogudaktiga jemföras med Sodom och Gomorras folk, och då här nämnes det straff, som fördom öfwerigick detta folk, så antydes dermed att alla sådana ogudaktiga hafwa ett dylikt straff att wänta. Nu är också i kristenheten ett stort och gansta allmänt affall, hos många grof otro och förakt för Guds ord, ett werlbäligt finne, ett drömmande djurlif i grofwa, köttsliga laster, och förnekelse af ett lif efter detta. Denna otro är förenad med upprorsande och förakt mot lag och ordning och öfwerhet. Se 2 Petr. 2: 10.

9 Men Mikael, öfwerängeln, när han twistade och ordwæglade med djefwulen om Moses' tropp, dristade icke att öfwer honom fälla någon smådelsens dom, utan sade: Herren straffe dig. 5 Mos. 34: 5 f. Dan. 12: 1. 2 Petr. 2: 11.

Om Mikael, se Dan. 10: 13; kap. 12: 1. 2 Petr. 2: 11. Om öfwerängeln Mikael's twist med Satan om Moses' tropp berättar icke den heliga skrift på något annat ställe. Gud sjelf begrof Moses, och ingen fick weta hans graf, på det intet afguderi måtte dermed bedrifwas, hwar till Judafolket war ja benäget, att det dertill äfwen mißbrutade kopparormen, som Moses hade upphöjt i önen. Hade Satan fått råda, så hade ännu mera Moses' tropp och hans graf blifwit mißbrutade till sådant afguderi. På flera ställen lyda skriftens uttryck så, att Gud säges hafwa gjort det som han gjorde genom änglar eller änglars medwerkan. Jemför 2 Mos. 19: 3. Ap. G. 7: 53. Gal. 3: 19. Då sjelfwa öfwerängeln Mikael icke wägabe fälla en smådelsens dom öfwer Satan, utan af wördnad för Guds domaremagt blott sade: Herren straffe dig! huru förmåtet och straffwärdt är icke då de otrogna mennistornas fräcka betende, v. 8, emot medmennistor, emot öfwerheten, ja emot Gud sjelf!

10 Deßa deremot småda allt hwad de icke kända, och allt hwad de, likasom de ofskliga djuren, af naturen förstå, dermed förderfwa de sig. 2 Petr. 2: 12.

Jemför 2 Petr. 2: 12. Äfwen om sådana otrogna mennistor äro mycket lärda och skarpsinniga eller till och med stora snillen, så är dock deras blotta naturlif endast ett högre slag af djurlif, då de med otro mot Herren eller till och med genom ett syndigt lefwerne bewisa sina djuriska tänkesätt och hjertats orenhet. Sjelfwa wetandet och deras hjälsförmögenheter göra förderfuet så mycket förre.

11 We dem, ty de hafwa gått på Rains wäg och för löns skull störtat sig i Balaams wißfarelse och gått under i Koras uppror! 1 Mos. 4: 8. 4 Mos. 22 o. 16 kap. 2 Petr. 2: 15.

All otro mot Gud innebär ett Rainsfinne, ty Rains brodermord kom af otro, egentärlert och sjelfwißhet. Balaam war en falsk profet af egen nytta, och Koras drefs af ärelystnad att göra uppror emot Moses och Aron, som Gud hade satt öfwer folket. Samma sjelfwißhet, egen nytta, köttslighet och ärelystnad drifwer alla dem, som här beskrifwas, v. 8, och som bewisa sig såsom farliga fördrare.

12 Deßa äro samfläddar wid edra kärleksmåttber, då de öfversynt gästa med eder och förplåga sig sjelfwa, styar utan watten, som drifwas bort af windarna, träd, nafna som om hösten, ofruktbara, två gånger döda, uppryckta med rötterna, 2 Petr. 2: 13, 17.

13 wilba hafswägor, som uppkasta sina egna ständligheters stum, irrstjernor, åt hwilka det swarta mörtret till ewig tid är förwaradt. Ef. 57: 20.

Se 1 Kor. 11: 21, 22, 33, 34. 2 Petr. 2: 13; de föda sig sjelfwa, men icke Kristi hjord. Jef. 34: 2—8. Om tällor och styar utan watten, se 2 Petr. 2: 17. Sådana tällor och styar äro alla

lärare och lebare, som fara med stora ord, men sakna trons lif. Alla, som affallit från Kristus, äro icke blott af naturen andeligen döda, utan än en gång döda genom uppståtligt affall, otro och obotfärdighet. De äro uppröpta med rötterna, så att de icke widare hafwa någon rot i den rätta grunden, i wintträdet Kristus, utan äro bortkastade och förtorfade grenar. Joh. 15: 1—6. Deputom wijfar både skriften och erfarenheten, att ju längre en människa går i otro och ihnd, desto mera förbrutas äfwen det naturliga sinnet, desto blindare blifwer samwetet, desto hårdare blifwer hjertat. De wilba hafwägorna uppfläsa gyttja och orenhet från hafwets botten, och så uppfläsa dessa friblösa menniflor sina orena tankar och känslor genom synligt tal och orent lefwerne, se Ef. 5: 20. Såsom irvstjernor eller kometer swäfwa de bort från janningens sol, men komma icke tillbaka, utan stanna i det ewiga swarta märket.

14 Om dessa har och Enof, den sjunde från Adam, profeterat, sågande: "Se, Herren har kommit med sina otaliga helgon

15 för att hålla dom öfwer alla och straffa alla ogudaktiga för alla de ogudaktighetens gerningar, som de hafwa öfwar, och för alla de hårda ord, hwilka de såsom ogudaktige syndare hafwa talat mot honom".

Det samma, som Enof förkunnade först med afseende på den ogudaktiga werlden före floden, och det straff, som skulle öfwergå det ogudaktiga menniflosgäktet då, gäller i all synnerhet om de sista tidernas ogudaktiga menniflor. Redan genom syndasfloden kom Herren med en stor straffdom, och detta war en förebild af hans tillkommelses uppenbarelse, som ännu är att wänta. Se 2 Tess. 1: 6—10. Således blef Jesu andra tillkommelse uppenbarad redan för Enof, liksom Kristi dag för Abraham. Joh. 8: 56. Såsom den sjunde från Adam är Enof en bild af Guds församling i den yttersta werldsåldern och af Kristi kyrkas strid mot janningens föraktare. Om Kristi tillkommelse med sina otaliga helgon eller heliga, se Gal. 14: 5. 1 Tess. 4: 16. Matt. 16: 27. Allt det onda och hårda, som de ogudaktige hafwa talat mot Guds ord och Guds sol, det hafwa de talat mot honom sjelf. Han sjelf är den, som will döma och straffa; och till alla hans bekännare säger skriften: Sjännens eder icke sjelfwa . . . min är hämnben, jag skall webergälla, säger Herren. Rom. 12: 19.

16 Dessa knota alltid, klandrande sin lott, och wandra efter sina lustar; och deras mun talar strypt, under det att de smidra personer för nyttas skull.

2 Petr. 2: 18.

"Det går aldrig såsom de wilja, de weta att döma allting, att klandra allt, och ingenting är godt nog för dem. De weta allting bättre." 3. — De äta på menniflor's anseende för nyttas skull, men fråga intet efter Gud. Detta är anti-

kriftis ande, 2 Tess. kap. 2. 1 Joh. 4: 3—5; stolta i strypt, men tryppande smidare.

17 Men I, mina älskade, kommen ihåg de ord, som förut blifwit sagda af vår Herre Jesu Kristi apostlar;

18 ty de sade eder: I den yttersta tiden stola bespottare uppstå, som wandra efter sina egna ogudaktiga lustar.

Ap. G. 20: 29. 1 Tim. 4: 1. 2 Tim. 3: 1 f. 2 Petr. 2: 1. 3: 2 f.

Inga andeliga fiender kunna öfwerwinnas, utan genom skriftens ord och kraften af Guds Ande.

19 Dessa äro sådana som wälla söndring, sinlige, andelöse.

Se 2 Petr. 2: 1. 2 Tim. kap. 3. 1 Kor. 3: 3. Dessa menniflor hafwa hjäl, liksom äfwen djuren hafwa ett slags hjäl, men de hafwa drifwit ifrån sig den Helige Andes nåd, och ormens besäte har blifwit hos dem råbande och djurlifwet fått öfwerhanden. Se Pf. 49. 1 Kor. 2: 14. Ef. 30: 1. 1 Kor. 22: 24. Sådana menniflor blifwa dock ofta herbnda för sjäfullhet, snillrikhet, ja, såsom rika, mäktiga andar!

20 Men I, mina älskade, uppbyggen eder sjelfwa på eder alla heliggaste tro, bedjande i den Helige Ande,

21 och behållen eder i Guds kärlek och wäntan vår Herre Jesu Kristi barmhertighet till ewigt lif.

Uppbyggen eder sjelfwa på eder alla heliggaste tro på den fasta grunden, den dyrbara hörnstenen, fastän denna tro blifwer förlösligad af janningens fiender och bespottare, se 1 Petr. 2: 5. 2 Petr. 1: 4. 2 Kor. 9: 11. Uppbyggelsen måste ste under bön i den Helige Ande. 1 Tess. 5: 17. Rom. 8: 26. Ständaktigheten i tron och i kärleken samt hoppets saliga wäntan på Herren Jesus forfara genom den Helige Andes nåd, ordets brut, v. 17, och bönen. I outfäglig härlighet skall slutligen Kristi barmhertighet, då han kommer, blifwa uppenbarad i dem, som förbida honom. Ebr. 9: 28.

22 Och tillrättawisen somliga, dem som twifla,

23 frälseu somliga, ryckande dem ur elden, förbarmen eder öfwer somliga med fruktan, hatande till och med den af föttet besmittade lifklädnaden.

I kristlig wisshet och barmhertighet måste äfswilnad göras, så att man med ömhet och medlidande behandlar de swaga, rädda och misströstande, men med strängt och heligt allwar söker att till fruktan uppwäcka de sätra, tanklösa och obetymrade eller hårda och stolta, att de måtte blifwa ryckta såsom bränder ur elden, att de måtte fly ur syndens och förbannelsens jobdomsbrand och blifwa frälste. Men derwid är en stor warfjamhet nödwändig, att I på intet sätt stonen beräs synner och förtäljliga finne, utan ådaga

Läggen edert hat deremot ända derhän, att I undwiten all beröring dermed, liksom allt orent efter lagen måste undwitas. Se Ef. 64: 6. Rom. 12: 9.

24 Men honom, som förmår bewara eder från fall och ställa eder ostraffliga inför sin härlighet med fröjd,

25 den ende Guden, vår frälsare genom Jesus Kristus, vår Herre, honom tillkommer ära, majestät, wälde och magt,

före all tid och nu och i all ewighet. Amen.

Se 1 Tesf. 5: 23. Matt. 25: 1. 2 Tim. 4: 7, 8. Tit. 2: 13. App. 7: 14. Den frälsta, saliga församlingen börjar sin lofsång här i tiden, men fortsätter den i ewigheternas ewigheter, App. 14: 2, 3; kap. 5: 9, 10. Lof och tackägelse bör förenas med bönen, såsom wår frälsare lärt oss i Herrens bön, som slutar med lof och pris. Allt hwad I gören med ord eller gerning, det gören allt i Herren Jesu namn, och taden Gud Fader genom honom! Kol. 3: 17.

